

[Aksel Larsen.]

dende lovgivning; jeg tror ikke, de er tilfredsstillende i den situation, hvori vi finder os, og derfor opfordrer jeg ministeren til at ændre standpunkt og til at lade være med at tøve. Jeg erindrer ministeren om, at man i mangfoldige arbejderorganisationer her i landet allerede har beskæftiget sig med spørgsmålet om de prisstigninger, der dels er i gang, og som man dels kan se komme. Arbejderne har jo ikke glemt, at da man gennemførte tvangsindgrebet mod fagforeningerne i foråret, da man ophøjede — hvis man har lov til at bruge dette mærkværdige ord i en sådan sag — forligsmændens mæglingsforslag til lov, blev det samtidig fra regeringens side stillet i udsigt, at nu skulle man for alvor have indført pris- og avancekontrol i dette land.

Hvordan det gik, ved vi. Der skete praktisk talt ingenting, og det er forståeligt, at med disse erfaringer in mente beskæftiger man sig ikke mindst inden for fagbevægelsen med spørgsmålet om nu at få gennemført de i foråret lovede forholdsregler til forhindring af urimelige prisstigninger. Jeg kan f. eks. minde den højtæredede minister om en udtalelse vedtaget af repræsentantskabet for Arbejdernes Fællesorganisation i Odense den 27. november, hvori det — jeg beder om tilladelse til et kort citat — hedder:

„Repræsentantskabet for Arbejdernes Fællesorganisation i Odense, samlet til møde den 27. november 1956, henleder regeringens og folketingets opmærksomhed på, at den prisstigningsbølge, der er på vej, omgående bør imødegås med effektive foranstaltninger i form af pristop og avancebegrænsning.

Endvidere er det vor opfattelse, at der ufortøvet må sættes ind på at bekæmpe den arbejdsløshed, der melder sig i kølvandet af rationeringer og stigende råvarepriser.“

Det var som sagt repræsentantskabet for Arbejdernes Fællesorganisation i landets tredjestørste by, Odense, der vedtog en sådan udtalelse og efter vedtagelsen af denne udtalelse for øvrigt fejede en anden udtalelse af bordet, som var forelagt af ledelsen, en udtalelse, der beskæftigede sig med Ungarn. Da kommunisterne jo langt fra har flertal i repræsentantskabet i Arbej-

dernes Fællesorganisation i Odense, kan man sige sig selv, at her var ikke tale om nogen afledningsmanøvre. Det var, fordi de fremmødte var fuldkommen klar over, hvad der havde særlig stor betydning for arbejderne og arbejderhjemmene i Odense i denne situation, at man vedtog denne udtalelse, hvori man kræver pristop og avancebegrænsning, som en alvorlig henstilling til regeringen og til folketinget. Som stemningen er blandt arbejderne i Odense, er stemningen blandt arbejderne overalt i landet og med rette, fordi de har grund til at frygte en prisudvikling, som vil betyde en reel indtægtsnedgang for dem.

Ministerens ved selv, at en sådan prisbølge samtidig vil medføre betydelig skærpede økonomiske vanskeligheder for landet. Ministeren har for så vidt selv erkendt det i sin korte, omend ulogiske tale her, og jeg henstiller til ministeren at forsøge at overveje, om det ikke er rimeligt at handle i henhold til regeringens egen, gennem ministerens ord udtrykte frygt for, at der kommer en prisstigningsbølge, og så tilslutte sig vort forslag til folketingsbeslutning og i øvrigt øjeblikkelig gå i gang med at realisere dets tanke, nemlig priskontrol, avancegrænsning og, om regeringen skønner det fornødent, fremsættelse af et lovforslag om udvidet priskontrol og pristop.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling

nægtedes med 100 stemmer mod 7; 11 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Forslaget til folketingsbeslutning var hermed bortfaldet.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 15. januar 1957 kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om udlån til foranstaltninger vedrørende staldhygiejne og